

INDRUKKEN

VAN DEN
HOOFDREDACTEUR

BEZORGD EN NOCHTANS BLIJDE.

BIJ DE OPENING VAN DE UTRECHTSCHER Jaarbeurs dezer dagen, werd herinnerd aan de beste oud-Nederlandsche traditie: Bezorgd en nochtans blijde.

We doen goed eraan te denken, dat het hier eigenlijk gaat om het oud-Christelijk woord van Paulus: Droevig zijnde, doch altijd blijde, of, in nieuwe vertaling: bedroefd en nochtans blijde.

Het is wel merkwaardig, dat deze gedachte in den moeilijken tijd voor bijna alle zaken, op industrie- en handelsgebied, werd naar voren gebracht.

Als een plechtanker der hoop stond daar de heer Graadt van Roggen, toen hij zijn meesterlijke rede hield over den economischen toestand onzer dagen.

Neen, hij verheelde het niet: er is veel neerdrukkends. Alles in het zakenleven over de heele linie en over heel de wereld, staat op losse schroeven. Men heeft geen vertrouwen meer in de aangewezen en aangeprezen geneesmiddelen. Men wacht niet meer op betere tijden. De overtuiging wordt meer en meer geconcentreerd op het feit, dat de eischen van het leven tot handelen noodzakelijk tot bezuinigen, tot het inspannen van alle krachten om onmiddellijk gevaar af te wenden of te verminderen.

Maar daarom is er nog geen reden tot moedeloosheid. Men voelt de zorgen en is nochtans blijde.

Is het niet een reden tot blijdschap, als te midden der verwarring het hoofd koel blijft?

Keert niet langzaam maar zeker het inzicht terug, dat de Staten elkaar noodig hebben, en de hooge muren moeten worden afgebroken, althans verlaagd?

Wordt niet meer dan in dagen van voorspoed onze onmacht en afhankelijkheid gevoeld, en daardoor het oog gericht op den Almachtige, aan Wiens zegen alles gelegen is?

Er zijn hoopvolle verschijnselen.

O.a. dat ditmaal voor het eerst ook Twente ter Jaarbeurs is gekomen. Vooral voor de Nederlandsche vrouw is de textielgroep, die haar groote katoenindustrie heeft omgezet in kunstzijde-textielindustrie, een aantrekkelijk punt.

De heer Graadt van Roggen heeft namelijk de overwinning behaald, na jaren tevergeefs nooden en veel moeite, de streken, die aan textiel doen, warm te maken voor de Jaarbeurs.

Men mag er al geen profetie in zien van betere toestanden, het spreekt toch van een wijken van pessimisme voor een gematigd optimisme; van een, hoewel men de zorg voelt, nochtans blijde zijn.

HET LICHT IN DEN NACHT

Als een vaste, heldre baken
Voor wie tastend voorwaarts gaan,
Niet versagend, blijven waken
Koers te houden op hun baan,
Schijnt aan d'einder, vol van kracht,
Ginds het Licht in donkren nacht!

Telkens lijkt de nacht zóó duister,
Dat men nergens uitkomst ziet;
Plots'ling flonkert weer vol luister
Ginds het Licht in ver verschiet.
't Straalt en straalt en roept met macht:
Vol te houden in den nacht!

't Doet den armen dooler hopen,
Dat hij straks zijn vrede vindt,
En op voeten, moegeloopen,
Thuis mag komen als Gods kind.
't Steunt en 't sterkt en 't geeft hem kracht:
Ginds dat Licht in duistren nacht!

A. B.

A. J. A. VERMEER †

HET IS BIJNA VEERTIG JAAR GELEDEN, toen ik den bekenden en geliefden Haagschen predikant Ds A. J. A. Vermeer bezocht, en hem vroeg om zijn geregelde medewerking aan het nieuw op

te richten jeugd-blad „Timotheus”. Twee predikanten tel-den we toen onder onze vaste medewerkers.

Ds Van Hoogstraten, de man van het hart, de man met de herderlijke ziel; Ds Vermeer, de man van den geest, de bekwaame literator, die in dien tijd vooral jonge menschen wist te boeien, en ze op zijn wijze met

Jesus Christus in verbinding trachtte te brengen. Reeds eenige weken na de oprichting van ons Blad ontviel ons Ds Van Hoogstraten, de Christen-voorganger, die zulk een helder inzicht had in hetgeen jonge menschen behoeven, en die de gevaren, die hen bedreigen, zoo goed kende. En enkele jaren later moest Ds Vermeer zich aan ons tijdschrift onttrekken. Maar we zijn nu nog beiden dankbaar voor hun meevoelen en meelevens met ons pogen, een beslist-Christelijk weekblad te brengen in het Christelijk gezin, allereerst bestemd voor de jongemensen van dat gezin, tot ontwikkeling van verstand en geest, tot aangename verpoozing te midden van de drukte der dagelijksche bezigheden, tot prediking van Jesus Christus voor hart en leven.

Nu Ds Vermeer dezer dagen ontsliep in den ouderdom van 74 jaar, willen wij hem gaarne in herinnering brengen, door de plaatsing van zijn portret uit den tijd, toen hij medearbeidde aan „Timotheus”; en door er met dankbaarheid op te wijzen, welk een frisschen en opgewekten trant van spreken en schrijven hij had, tot zegen van velen, die hij jaren lang met zijn gaven heeft gesierd, door hen voorbereidend te leiden op het pad van het eeuwige leven.

J. N. V.

VOOR DE ZIEKEN

Door Ds A. C. DIEDERIKS

WAT EEN GELUK, WANNEER WE BOVEN ONZE stemmingen uitkomen!

Soms kunnen we zoo gemakkelijk tegen de moeite en het verdriet op, en stappen er met opgeheven hoofd doorheen. Maar soms ook is 't ons zoo moe, en wij voelen ons zoo moedeloos en afgemat; gaan werkelijk denken! — dat God ons geen vertroosting meer zendt. Wat zou dat? 't Gaat er niet om, of wij in 'n blijde stemming zijn.

Onze moeite en ons verdriet zijn in Gods hand. We mogen gerust zeggen: Heer, ik kan niet meer. We mogen gerust moe zijn.

God blijft getrouw, en Hij laat ons niet los. Hij is uw en mijn rots, uw en mijn deel in eeuwigheid.